

[Morten Lange.]

er af den opfattelse, at hele spørgsmålet om Vietnam i øjeblikket er en alvorlig hindring for at få meget arbejde i gang, som ellers måske var lige ved at kunne lykkes. Mange ideer kan man måske have arbejdet på længe og er lige ved at få i gang, og man har fået overbevist de forskellige parter om, at nu kan man starte; så kommer der en af den slags skyer op på den internationale horisont, og så klapper en hel del sammen. Jeg er ikke i øjeblikket i tvivl om, at for at komme videre med vort u-landsarbejde må vi forbedre klimaet, men til gengæld er jeg heller ikke i tvivl om, at jo længere vi kommer med vor indsats på u-landsfronten, jo mere er der chance for, at klimaforbedringen vil vise sig at være varig. Jeg synes, det hører med til billedet, for det kan somme tider virke så underlig fjernt i visse situationer, når man ved, at meget godt og igangværende arbejde pludselig bliver hæmmet på grund af en international krise. Det har altid for mig været mere nærliggende at sige, at det er den slags arbejder, som har bevirket, at den fredelige udvikling trods alt har været dominerende i en række år.

Jeg synes, at disse bemærkninger lige skulle siges. Derudover skal jeg kun komme med nogle få kommentarer, som mestendels knytter sig til den højtærede udenrigsministers redegørelse.

Jeg vil gerne understrege en ting, den højtærede udenrigsminister sagde: forberedelsen tager lang tid, og administrationen koster en frygtelig bunke penge. Det er vigtigt at forstå. Jeg ville med rædsel se på, hvis man rundt omkring i verden gav sig til at publicere, hvad administrationsudgifterne var ved u-landsarbejdet. Lad os endelig holde det skjult, for det er meget store beløb. Hver gang en 25 øre skal anvendes produktivt, så er jeg sikker på, at der skal anvendes meget, meget mere for at få arbejdet rigtigt tilrettelagt. Det kræver en vis modenhed at forstå det. Jeg tror, forståelsen er i vækst, men jeg anser det for glædeligt, at den højtærede minister lagde spørgsmålet frem her, så vi kan besinde os på det. Jeg tror, vi får lejlighed til at besinde os på det nogle gange, og jeg anser det for at være en af de ting, der

hører med til en rigtigt gennemført aktion, at den tilfældigvis er forholdsvis dyr at lave.

Det andet, jeg er ganske enig i, og som er sagt fra flere sider, er, at u-landskorpset må rekrutteres med den største omhu. 3 forkert rekrutterede kan ødelægge 3 gange tredives arbejde, selv om de 3 gange trediver har arbejdet aldrig så fornuftigt. Det er en af de ting, der gør det vanskeligt for mig at gå ind på en idé, som jeg ellers støtter varmt, nemlig at lade u-landstjenesten være et alternativ til militærtjenesten. Jeg ville meget gerne se, om man fandt veje til det, men bestemt ikke automatisk; der skal bestemt en god og gennemført kontrol til. Hvis vi kan få den etableret, ville jeg tro, at vi dér kunne få en værdifuld forøgelse af u-landskorpset, men som sagt, det skal ikke være sådan, at man dér finder en nem udvej til at slippe for militærtjeneste. Det skal kun være folk, som under alle omstændigheder ville blive betragtet som blåstemplede medlemmer af u-landskorpset.

Jeg er af den opfattelse, at det er ganske rigtigt, når vi sætter ind på spørgsmålet om u-landskorpset igennem et arrangement, som Mellemfolkeligt Samvirke kan byde på. Det virker på mange måder klogt og rigtigt, at det ikke er et statskorps, der kommer ud. Det er ikke engang præsidentens svoger, der står for det. Det er anonymt, beskedent og skikkeligt. Jeg tror, det er rigtigt. Jeg anser det for at være en fornuftig løsning, og jeg vil endda i al forsigtighed, idet jeg håber, at jeg ikke træder nogen over tærne, tilføje, at jeg håber ikke, at Mellemfolkeligt Samvirke af bare ønske om at være repræsentativt til alle sider går til i det, jeg somme tider kalder for demokratisk bureaukrati. Det er vigtigt, at ansvaret for en operation af denne art bliver holdt fast ved folk, der føler det. Jeg tror også nok, at det bliver ved at gå på den måde, selv om man bygger lidt om; men som sagt, det er vigtigt at understrege, at det skal det også.

Man har talt så meget om, at der sikkert er titusinder, der vil drage ud og være u-landshjælpere, og man nævner i denne forbindelse, at der er ikke mindre end 2.000, der drager til kibbutzer. Jeg var så rørt over at høre den udsendelse. Det fik sin passende vurdering i dansk fjernsyn forleden. Jeg sætter kibbutzer højt, men det er nu engang blevet moderne at tage